

gen den brattsliges befrielse ifrån Skuld  
och Straff. Det är en befrielse ifrån  
det Juridiska och Moraliska ansvar-  
et. Den benådade är absolutus  
et culpa et poena, inculpabilis non  
vero innocens. Talefättet "justus  
"justificatus" nästan för mycket, om-  
den den försonade är ingalunda  
Syndfri, men väl Skuldfri: den in-  
rebaende synden kan inte råddas  
honom till så länge som den  
benådade står i sitt mådafländ.

1531 Det är juft denna punkt som  
det Naturliga förnuftet inte kan  
begripa, huruledes tillräckeligheten  
imputatio, eller det moraliska ansva-  
ret kan uphäfvas. All benådning i  
Juridiskt afseende, befriar den bratt-  
slige från det Juridiska ansvaret.  
Men ifrån det Moraliska ansvaret  
kan ingen verklig mått befria  
brattslingen. En mördare är  
en mördare huru som han fått  
nåd. Men försoningen innebär  
att en benådad mördare, inte är  
en mördare en benådad hora  
är inte en hora, en benådad tyf  
är inte en tyf. (1531) (1536)

1532. Detta heter det Naturliga för-  
nuftet alldeles för pannan, om en  
det innebär en matfärd. Men fan  
kan äger dock sin giltiga grund, när  
man blänker, att försonaren har  
tagit på sig det moraliska ansvaret.  
Försonaren har utstått helvetets  
angest, och således befriat brattslin-  
gen från Skulden. Eyndarn har  
blifvit genom försoningen Skuldfri  
alltså är han uti försonarens  
medvetande inte skyldig till bratt.

1533. Men djefvulen är en skicklig  
jurist: han vill leda i beris, att han  
försonade är skyldig, och således inte  
Skuldfri. Och då djefvulens ad-  
vocat uppenbarar sig ofta uti  
den försonades medvetande, så  
som tvifvel, huru vida det är  
möjligt, att en så stor syndare  
kan vara Skuldfri. Egen rättfär-  
digheten omhvarpar sig, uti den  
försonades medvetande, till en "lys-  
ens Engel". Upträder der såsom en  
förelingens Talk genom för-  
nuftet eller förståndet, som inte  
kan förena moraliska Contradictio-  
ner till enhet i medvetandet.  
Egen rättfärdigheten förnekar